

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej
w sprawie M.D.W.

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 27 kwietnia 2017 r.,

z powodu kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora
Generalnego - na niekorzyść

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt II Kz (...),

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt VII K (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w
mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 8 września
2015 r. i sprawę przekazuje temu Sądowi do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., postanowieniem z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt VII K (...), na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie wobec M.D.W. oskarżonego o to, że:

- 1) będąc prezesem Zarządu firmy H. Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. C.,

w okresie od 9 października 2013 r. do 22 sierpnia 2014 r., urządził w lokalu sklepu spożywczego „J.” przy ul. K., w K., powiat [...], województwo (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), gry na automatach do gier o nazwach A. nr (...) i A. nr (...) należących do firmy H. Sp. z o.o., tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.;

2) w lokalu gastronomicznym „P.” znajdującym się w S. przy ulicy L. należącym do B.J. w okresie od 1 lipca 2013 r. do 5 czerwca 2014 r., będąc prokurentem samoistnym, a następnie pełniąc funkcję prezesa w firmie H. Sp. z o.o. na podstawie umowy dzierżawy powierzchni urządził gry na urządzeniu do gier o nazwie F. nr (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

Na to postanowienie zażalenie wniósł Prokurator Rejonowy w Z.. Zarzucając: obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 154), poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego M.W. nie wyczerpało znamion przestępstwa karnoskarbowego opisanego w art. 107 § 1 k.k.s., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Z., postanowieniem z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt II Kz (...), utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Zdaniem Sądu odwoławczego prawidłowo Sąd Rejonowy w Z. przyjął, że art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie mogły mieć zastosowania w rozpoznawanej sprawie, gdyż stanowiły nienotyfikowane normy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, a więc są bezskuteczne. Bezskuteczność tych przepisów pozwalających na urządzanie gier na automatach wyłącznie w kasynach gry powoduje, że zarzucane oskarżonemu działania w istocie nie zawierały ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., co skutkowało koniecznością umorzenia postępowania z uwagi na przesłankę wskazaną w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Kasację od tego postanowienia wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, który zaskarżając je na niekorzyść oskarżonego M.W. zarzucił: rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa, tj. art. 6

ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201 poz. 1540, ze zm.), polegające na błędnej interpretacji tego przepisu poprzez uznanie za przepis techniczny, podlegający obowiązkowi notyfikacji w rozumieniu dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE oraz na błędnym przyjęciu, że przepis ten oraz art. 14 ust. 1 ustawy wobec braku notyfikacji nie mogą być zastosowane, co doprowadziło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 107 § 1 k.k.s. poprzez wadliwe wnioskowanie, że zachowanie oskarżonego M.D.W. polegające na urządzaniu gier hazardowych poza kasynem i bez uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna nie zawiera znamion czynu zabronionego i w konsekwencji do niezasadnego utrzymania w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Z., umarzającego wobec niego postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego na jego podstawie w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Z. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesiony zarzut obrazy przepisu art. 107 § 1 k.k.s. w zakresie dotyczącym stosowania art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm., dalej ugh) jest zasadny, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Z. i przekazaniem sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Poza sporem jest, że przepis art. 107 § 1 k.k.s. jest normą blankietową i odpowiedzialność karnoskarbowa w ramach tego przepisu może mieć miejsce tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że sprawca tego rodzaju czynu, swoim zachowaniem naruszył równocześnie obowiązujące normy innych ustaw dopełniające ten przepis prawa. W licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, były prezentowane jednak odmienne poglądy, co do tego, czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 w brzmieniu pierwotnym ugh mogą stanowić wypełnienie normy sankcjonowanej z art. 107 § 1 k.k.s. Wynikało to z braku jednoznacznego ustalenia charakteru tych przepisów w kontekście obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej

przepisów krajowych o charakterze technicznym. Obecnie jednak Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. I KZP 17/16 (OSNKW 2017, nr 2, poz. 17) dokonał kompleksowej oceny prawnej tych przepisów zarówno w kontekście przepisu art. 91 ust. 3 Konstytucji RP jak i prawa unijnego, szczególnie wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 października 2016 r., sygn. C-303/15. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy potwierdził techniczny charakter przepisu art. 14 ust. 1 ugh w aspekcie dyrektywy 98/34/WE. Oznacza to, że przepis art. 14 ust. 1 ugh w brzmieniu obowiązującym przed 3 września 2015 r. z uwagi na to, że nie przeszedł procesu notyfikacji Komisji Europejskiej nie może mieć zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. Przypomnieć należy, że właśnie z dniem 3 września 2015 r., zgodnie z ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015, poz. 1201), wszedł w życie znowelizowany art. 14 ust. 1 ugh, którego projekt został notyfikowany Komisji Europejskiej.

Sąd Najwyższy w wyżej wskazanej uchwale, w ślad za stanowiskiem TSUE zaprezentowanym w wyroku z dnia 13 października 2016 r, odnośnie art. 6 ust. 1 ugh wyraźnie natomiast stwierdził, że przepis ten uzależniający prowadzenie działalności w zakresie rodzaju gier w nim wskazanych, od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie stanowi przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE. Przepis art. 6 ust. 1 ugh, w odróżnieniu do przepisu art. 14 ust. 1 ugh w pierwotnym brzmieniu, może więc stanowić, samodzielnie, uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Najwyższy, w tym składzie, w pełni akceptuje taką ocenę prawną przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh i w związku z tym, że opis czynów zarzucanych M. W. określał również zachowania oskarżonego, o których mowa w art. 6 ust. 1 ugh, to stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w Z. umarzając na mocy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. postępowanie wobec M.W. oraz Sąd Okręgowy w Z. utrzymując w mocy zaskarżone postanowienie, dopuściły się rażącej obrazy prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 ugh, co miało niewątpliwie wpływ na treść orzeczenia. Sąd I instancji rozpoznając ponownie sprawę, zgodnie z art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., będzie

związany zapatrywaniem prawnym Sądu Najwyższego co do charakteru przepisu art. 6 ust. 1 ugh.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

as